

[Hanne Budtz.]

en saglig og levende foredragsholder, uanset hvem han eller hun er. Gælder det et foredrag om aktuel boliglovgivning, er det ikke ligegyldigt, om det bliver en ensidig socialistisk eller borgerlig bedømmelse, begge meninger skal frem. Beklageligvis er det jo blevet således, at man anvender sprogsprogen saglig kontra politisk; det er måske praktisk at gøre det, men det bør ikke misforstås. Lige så vigtigt kan det være at få belyst et spørgsmål upolitisk, og dér er det ofte tilfældet, at den politiske indflydelse og ligelige politiske repræsentation er garantien for, at politikken holdes udenfor.

Så er der den dramatiske afdeling. Vi har Myklesagen i frisk erindring. Den var såmænd nok forløbet stiltfærdigt i sin oprindeligt påtænkte form. Nu blev der forbud, dermed trods, spænding og sprængstof og urimelig megen reklame for en ligegyldig bog. Men det blev jo også et principspørgsmål. Jeg har forstået, at initiativtageren til forbuddet var et medlem af det parti, der elsker at kalde sig frisindet, nemlig den radikale Oluf Steen. Jeg tror ikke, at man vil gentage et tilsvarende forbud. Men det er også i tillid til medarbejdernes rette valg af stof, at det er blevet et motto, at radioen bør være farlig. Radioen bør i hvert fald være alsidig. Efter min mening vil den største ros til en udsendelse være, at den vækker os, at radioen får os til at ræsonnere og reagere. Ja, der er meget sprængstof, tror jeg, i det foreliggende lovforslag. Der er mange forskellige opfattelser, en hel labyrint for det kommende udvalg at finde ind i, og lad os håbe, at vi alt det trådløse stof til trods har en gylden Ariadne-tråd med i labyrinten. For mit partis vedkommende er den gyldne tråd snoet af ønsker om at medvirke til et demokratisk styre, selvstændige arbejdsmuligheder for medarbejderne og en fordomsfri udvalgsbehandling.

Helge Larsen: Det er naturligt ved en drøftelse af radioordningen at se på, om det bestående statsmonopol på radiospredning er den rigtige løsning, og dette emne er jo også berørt af samtlige foregående ærede ordførere i dag.

En ændring kan vel finde sted under én af to former: enten kan man ophæve stats-

radiofonien, således at radio og fjernsyn bliver fri næring, eller også kan man beholde statsradiofonien og samtidig åbne adgang for private til at oprette radio- og TV-stationer. Det er denne sidste mulighed, der er blevet nævnt her i dag af det ærede medlem fru Hanne Budtz og det ærede medlem hr. Hartling. Realiseres den, får vi kommercielle radio- og fjernsynssendere. Fra udlandet ved vi, at det er en god forretning at drive kommerciel radio og fjernsyn, men det er unægtelig et stort spørgsmål, om det er rigtigt at tilgodese økonomiske interesser gennem en ophævelse af statsmonopolet.

Radioen er jo allerede, og fjernsynet vil formentlig inden så forfærdelig længe være, meddelelsesmidlet, der når ud til praktisk talt hvert eneste hjem, et meddelelsesmiddel af kolossal betydning for meningsdannelsen. Netop derfor kan man ikke behandle hele dette spørgsmål som et kommercielt eller økonomisk anliggende, men må også — og først og fremmest — tage grundlovens bud om ytringsfrihed med i overvejelserne. På dette område gælder det nemlig ikke, at fuld frihed er ensbetydende med sikring af ytringsfriheden.

Det kræver så store investeringer at oprette og drive radio- og fjernsynssendere, at kun økonomisk meget stærke enkeltpersoner, aktieselskaber eller organisationer kan magte det, og hvordan går det så med ytringsfriheden? Vil de økonomisk svage have fri adgang til æteren? Nej, det vil de ikke. Og vil de økonomisk stærke, hvis interesse i udsendelserne først og fremmest vil være af økonomisk art, tage det fornødne hensyn til ytringsfriheden? Jeg tvivler meget stærkt derpå.

Ja men lyttere og seere er jo selv herre over, hvad de vil se og høre, vil man kunne indvende. Det er naturligvis rigtigt, men vi vil nu ikke opleve at få så mange radio- og fjernsynssendere, at der bliver sådanne muligheder for valg, som vi har, når det gælder aviser; og i øvrigt er det jo ikke tanken, at den tvungne licensbetaling til statsradiofonien skal ophøre, selv om æteren bliver fri. Frihed i æteren kan altså aldrig blive identisk med den frihed, vi kender fra dagspressen med hensyn til at udgive dagblade og med hensyn til at vrage og vælge mellem forskellige blade. Endelig